

νος». — Β. Τιμοθ. γ'. 17.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οὐχὶ πάντα τὰ χαρίσματα ταῦτα ἐξέλι-
ποι ἢ ἔπαυσαν οὐδ' εἶναι ἡ παῦσις τῶν μὴ ἐξακολουθούν-
των αὐτῶν χαρισμάτων ἀπόδειξις ὅτι ὁ Κύριος κέκμηται
ὀλιγωτέραν δύναμιν σήμερον παρ' ὅσην εἶχε πρὸ δέκα ἐννέα
αἰώνων οὔτε, ἀφ' ἑτέρου, εἶναι ἀπόδειξις τὸ τοιοῦτον ὅτι
ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου τὴν σήμερον εἶναι ἥτιον ἄξιοι ἢ ἥτιον
εὐνοοῦμενοι παρὰ Κυρίου. Τούναντίον, ταῦτα πάντα ὑπο-
δηλοῦσι διαφορὰν ἐκδηλώσεων, καὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ λαὸς
τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην παρομοίων μεθόδων
διδασκαλίας καὶ ἀποδείξεων τῆς ἀποδοχῆς θαυματουργικῆς
ἐπιδασκεύσεως χαρισμάτων ἢ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος ἢ
τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, φαίνεται ὑπάρχουσα ἐπὶ ἐνὸς ἐκά-
στου τῶν καθιερωμένων ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, ἐν μέρει μὲν
ἀναλόγως τῶν φυσικῶν ἐκάστου προσόντων, ἐν μέρει δὲ
ἀναλόγως τοῦ ζήλου αὐτῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ. Συνε-
πῶς, ὁθεν, βλέπομεν ὅτι ὁ Ἀπόστολος, ἐν σχέσει πρὸς τὸ
ζήτημα τοῦτο, καὶ εἰς μεταγενεστέρας αὐτοῦ ἐπιστολάς,
προτιρέπει τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ζητῇ νὰ ἀναπτύξῃ τὰ
πνευματικὰ χαρίσματα, προσόντα, ἰκανότητας, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ
καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀλη-
θείας Αὐτοῦ.

Τὰ προδωπικῶς ἀναπτυσσόμενα καὶ καλλιεργ-
ούμενα αὐτὰ χαρίσματα, εἶναι μᾶλλον ἐκτιμητέα ἢ τὰ θαυ-
ματουργικῶς χορηγούμενα· τούτου ἕνεκα ὁ Ἀπό-
στολος λέγει, ὅτι «ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι
διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ (καλλιεργεῖτε) τὰ πνευματικὰ
(χαρίσματα), μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε [διερμηνεύητε τὸν
Λόγον δημοσίως]» (Α. Κορινθ. ιβ 31, ιδ'. 1). Ὁ Ἀπό-
στολος δεικνύει ὅτι τὸ λαλεῖν διὰ ξένων γλωσσῶν ἦν ἀπλῶς
εἰς «σημεῖον», ὅπως ἡ προσοχὴ τῶν ἀπίστων ἐφελκυσθῇ
ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παρ' αὐτῆς χρησιμοποιουμένων
μεθόδων (Α. Κορθ. ιδ'. 22). Τὸ χάρισμα δὲ τοῦτο, τὸ
ὁποῖον ἐξετιμᾶτο μεγάλως παρὰ τενων ἐκ τῶν Κορινθίων,
ὁ Ἀπόστολος ἀποφαίνεται ὅτι ἦν ἐν ἐκ τῶν ἐλάχιστα
πνευματικῶν τοιούτων, ἐλάχιστα συντελοῦν εἰς τὴν πνευμα-

τικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ χρήσιμον κυρίως διὰ τὸν μὴ ἀναγεγεννημένον κόσμον τὸ χάρισμα τοῦτο, καὶ ἄλλα τινὰ παρομοίας τάξεως, ἐξηφανίσθησαν ταχέως ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ αὕτη ἡδραιώθη, καὶ ἀνεγνωρίσθη ἐν τῷ κόσμῳ τοῦναντίον ὧς, «οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος» δέον νὰ ἐνθαρρύνωνται ὅπως καλλιεργῶνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἵνα ἀποφέρωσι τὴν πλήρη καὶ τελείαν καρποφορίαν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, καὶ τῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας πρὸς τὸν κόσμον. Οἱ καρποὶ δ' οὗτοι τοῦ Πνεύματος ὀρίζονται παρὰ τοῦ Ἀποστόλου δι εἶναι «ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρησιμότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλάτ. ε' 22, 23). Παρατηρητέον δ' ὅτι ἡ λέξις «καρπὸς» μεταδίδει διπλὴν τινα ἰδέαν τὸ δι' αὐτῆς ἐννοούμενον εἶναι «χάρισμα», ἀλλὰ βαθμιαίως ἀναπτυσσόμενον καὶ ὠριμάζον, καὶ τὸ ἀποτελέσμα κόπον. Οὕτω, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος: «Πᾶσα δόσις ἀγαθῆ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον παρὰ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν» ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα χαρίσματα δὲν εἶναι θαυματουργικὰ δωρήματα, ἀλλὰ βαθμιαῖα καὶ ἄμεσα τοιαῦτα, ἐμπνεόμενα ἡμῖν διὰ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, καὶ διὰ τῶν διδασκαλιῶν καὶ ὁδηγιῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μέσῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ταῦτα ἀναπτύσσονται καὶ ἐπεξεργάζονται ἐν ἡμῖν ἀναλόγως τοῦ καθ' ὅσον ἡμεῖς ἐρχόμεθα εἰς ἁρμονίαν καὶ ὑποταγὴν τῶν σκέψεων, λόγων καὶ πράξεων ἡμῶν πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀναγεννώμεθα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς καρποὺς τῆς ἀγιωσύνης, ἣ τοὺς καρποὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἢ διαθέσεως κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Λυτρωτοῦ ἡμῶν. Οὕτως, ὑπὸ τὴν διακονίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, οἱ πιστοὶ καθίστανται κατάλληλοι νὰ «γεννηθῶσιν ἐκ τοῦ Πνεύματος», πνευματικαὶ ὑπάρξεις, εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, ὡς ἀνεγεννήθησαν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφιερώσεώς των. Οὕτω δὲ τετελειωμένοι ὡς πνεύματα ἢ πνευματικαὶ ὑπάρξεις, οἱ τῆς Ἐκκλησίας, θέλουσιν εἶσθαι κληρονόμοι τοῦ

Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ μετὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐν πλήρει ἐνότητι καὶ κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, πλήρεις ἐν Αὐτῷ, ὅστις εἶναι ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, σύνθρονοι τοῦ Πατρὸς ἐν τῇ Βασιλείᾳ, καὶ πλήρεις τοῦ Πνεύματος τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ — ὅπερ εἶναι τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν γενικῶν ἀπόψεων τοῦ ζητήματος καθίσταται φανερόν ὅτι τὸ αὐτὸ Πνεῦμα ἢ δύναμις τοῦ οὐρανίου Πατρὸς, τοῦ Ἰεχωβά, τὸ ὅποῖον ἐνήργησεν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ὅποῖον ἐπίσης ἐνήργησε διάφορως ἐπὶ τῶν δούλων αὐτοῦ κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ἤδη κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνεργεῖ εἰσέτι κατὰ διάφορον τρόπον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τῆς ἀναδείξεως ταύτης καταλλήλου, ὡς «Σώματος τοῦ Χριστοῦ», ὅπως συμμετάσχη εἰς τὴν Βασιλείαν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα ἢ ἐπιρροή τοῦ Θεοῦ θέλει εἶσθαι τὸ μέλλον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ ὅλως διάφορον πάλιν τρόπον διάφκοῦντος τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν δόξῃ, ὅπως προσαγάγῃ τὸν κόσμον εἰς ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Δικαιοσύνης, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριον τῶν κυριευόντων. Οὐδὲν δὲ τὸ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔργον σχετιζόμενον ὑπεμφαίνει, καθ' οἷανδήποτε ἔνοιαν ἢ βαθμὸν, ἀναγκαῖον καὶ τρίτον τινα Θεόν. Ἀπεναντίας μᾶλλον, τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ὁ εἰς Θεὸς, ὁ ἐνεργῶν κατὰ διάφορους περιστάσεις καὶ συνθήκας, καὶ διὰ διάφορων μέσων, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ βουλῆς, παρέχει ἡμῖν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι πᾶσαι αἱ ἀγαθαὶ αὐτοῦ βουλαὶ ἢ προθέσεις θέλουσιν ἐκπληρωθῇ, καὶ ὅτι ὡς Αὐτὸς διακηρύττει, «Ὁ Λόγος ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματός μου, δὲν θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς ἐμὲ κενός, ἀλλὰ θέλει ἐκτελέσει τὸ θέλημά μου, καὶ θέλει εὐδοωθῇ εἰς ὅ,τι αὐτὸν ἀποστέλλω». — Ἡσα. νε'. 11.

ΘΕΙΟΝ ΘΕΛΗΜΑ, ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ, ΔΥΝΑΜΙΣ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἐξάγομεν ὅτι ὁ εὐρύτερος ὁρισμός τῶν λέξεων «Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ» ἢ «ἅγιον Πνεῦμα,» ἢ θελεν εἶσθαι—τὸ θεῖον θέλημα, ἡ θεία ἐπίδρασις, ἡ δύναμις ἢ ἀπανταχοῦ ἐξασκουμένη, καὶ πρὸς οἰονδήποτε σκοπόν, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, καὶ τὸ ὅποιον, ὃν ἅγιον, θέλημα, ἔπεται φυσικῶς ὅτι τὰ τε διαβήματα καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος θέλουσιν εἶσθαι σύμφωνα πρὸς τὴν ἀγιωσύνην. Ὁ Θεὸς ἐξασκεῖ τὸ Πνεῦμα ἢ τὴν ἐνέργειαν Αὐτοῦ κατὰ διάφορους πρόπους, χρησιμοποίων διάφορα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν διαφόρων ἀποτελεσμάτων. Ὅ,τι δὴποτε δ' ἐπιτυχάνεται καὶ ἐπιτελεῖται οὕτως ὑπὸ τοῦ Κυρίου, εἴτε μέσῳ μηχανικῶν εἴτε νοητικῶν ὀργάνων, ἀληθεύει τόσον ὅτι εἶναι ἔργον αὐτοῦ, ὡς θὰ ἡγήθευεν ἂν Αὐτὸς ἦτο ὁ ἄμεσος αὐτῶν ἐκτελεστής ἢ ἐργάτης, ἀφοῦ πάντα τὰ τοιαῦτα μέσα ἢ ὄργανα εἶναι δημιουργήματά Του. Ὡς δὲ ἀκριβῶς συμβαίνει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἐργολαβικῶς ἐκτελῶν οἰκοδομήν τινα δυνατὸν νὰ μὴ ἐργάζεται διόλου εἰς οἰονδήποτε μέρος τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν ἐργατῶν εἶναι ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του, τὸ ἔργον, ὡς ἐν ὄλον, εἶναι ἔργον τοῦ ἐργολάβου καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔλαβεν εἰς χεῖρας ἐργαλεῖον δι' αὐτό. Ἐκτελεῖ ὁμῶς αὐτὸ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὕλικῶν, καὶ μέσῳ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ὀργάνων του.

Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ὁπότεν ἀναγινώσκωμεν, ὅτι «ὁ Ἰεχωβά ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» (Γένεσ. β'. 4), δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐχειρίσθη προσωπικῶς τὰ στοιχεῖα. Πρὸς τοῦτο ὁ Κύριος ἐχρησιμοποίησε διάφορα ὄργανα—«Αὐτὸς εἶπε καὶ ἔγινε [ἔδωκε διαταγὰς καὶ αὗται ἐξετελέσθησαν πάραντα] αὐτὸς προσέταξε καὶ ἐστερεώθη» (Ψαλμ. λγ'. 6, 9) Ἡ δημιουργία δὲν ἐφύτρωσε στιγμιαίως ἐν τάξει διότι ἀναγινώσκομεν ὅτι πρὸς τοῦτο ἐγένετο ἀνάγκη χρόνου—ἐξ ἡμερῶν ἢ ἐποχῶν.

Ἐνῷ δὲ ὁρισμένως καὶ σαφῶς λέγεται ἡμῖν ὅτι «τὰ πάντα εἶναι ἐκ τοῦ Πατρὸς»—διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, τοῦ θελήματος, τοῦ Πνεύματος του, ἐν τούτοις ἡ ἐνέργεια αὕτη, ὡς προηγουμένως εἶδομεν, ἐξησκήθη μέσῳ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, τοῦ Λόγου.

Ἡ ἀναμορφωτικὴ δύναμις τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦτο ἐνεργεῖ κατὰ τὴν παροῦσαν εὐαγγελικὴν οἰκονομίαν, ὅπως φέρῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ εἰς πλήρη **κατολλαγὴν** μεθ' ἑαυτοῦ, εἶναι μᾶλλον ἀκατάληπτος, ὀλιγώτερον εὐχερῶς ἀντιλαμβανομένη ἐνέργεια, παρ' ὅτι εἶναι ἡ ἐν Γενέσει (α'. 2) μνημονευομένη ἐξάσκησις τῆς Δυνάμεως Αὐτοῦ. Αὕτη ἔχει ὑπ' ὄψιν ἀνώτερον ἀντικείμενον—μένοῦν καὶ ἐλευθέραν θέλησιν, ἀντὶ ἀναισθήτου ὕλης, ἣν εἶχε ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοιαύτη.

Ὑπὸ τὸ φῶς, λοιπόν, τῆς μαρτυρίας τῶν Γραφῶν δύναμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὡς σημαῖνον:—

(α) Τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐξασκουμένην, ἀλλὰ πάντοτε συμφώνως πρὸς τὸν κανόνα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, καὶ συνεπῶς ὡς σημαῖνον ἁγίαν δύναμιν.

(β) Ἡ δύναμις αὕτη δυνατὸν νὰ εἶναι ἐνέργεια ζωῆς, φυσικῆ, δημιουργικῆς δύναμις, ἡ δύναμις σκέψεως, δημιουργοῦσα καὶ ἐμπνέουσα σκέψεις καὶ λόγους, ἡ ζωογόνος ἡ ζωοδότειρα δύναμις, ὡς αὕτη ἐξοδηλώθη ἐν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ θέλει ἐκδηλωθῇ καὶ πάλιν ἐν τῇ ἀναστάσει τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος αὐτοῦ.

(γ) Τὴν ἀναγεννητικὴν ἢ ἀναμορφωτικὴν δύναμιν ἢ ἐπίδρασιν τῆς Ἀληθείας. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ ταύτην ὀρίζεται ὡς «τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας». Ὁ Θεὸς κανονίζει τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν καὶ ἐνέργειαν συμφώνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνην. Ἐντεῦθεν, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποκάλυψις τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ, ὀνομάζεται, Ἀλήθεια—«Ὁ Λόγος ὁ Σὸς Ἀλήθειά ἐστι». Ὁμοιοτρόπως πάντες οἱ ἐρχόμενοι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ σχεδίου τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ὀνομάζονται δεόντως ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἢ ἐπήρειαν τοῦ Πνεύματος ἢ τῆς διαθέσεως

τῆς ἀληθείας οὗτοι δὲ περιγράφονται δικαίως ὡς ἀναγεννηθέντες εἰς καινότητα ζωῆς, εἰς νέαν ζωὴν.

Ὁ Πατὴρ ἐλκύει ἁμαρτωλοὺς εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ φωνισμοῦ ἐν γένει τοῦ νοῦ, διὰ τῆς συναισθήσεως τῶν μαρτυρῶν των καὶ τῆς ἀνάγκης Λυτρωτοῦ ἣν ἔχουσιν οὗτοι. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἀποδέχονται τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Μεσίτην αὐτῶν, καὶ ἀφιερῶνται τελείως εἰς τὸν Θεόν, διὰ τοῦ Χριστοῦ, λέγονται ὡς **γεννηθέντες** ἐκ Θεοῦ, «ἀποκυηθέντες λόγῳ ἀληθείας», γεννηθέντες διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ εἰς νέαν ζωὴν. Τοῦτέστιν, συμμορφουμένων τούτων πρὸς τοὺς θείους ὄρους καὶ διατάξεις, ὁ Θεὸς ἀποδέχεται τὴν τοιαύτην σιάν τῆς ἀφιερώσεώς των ὡς προσήκουσαν καὶ ὀρθὴν ἀντιπαρερχόμενος δὲ ἡ καλύπτων τὰς ἀδυναμίας τῆς σαρκὸς διὰ τοῦ ἐνδύματος τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ — διὰ δικαιοσύνης αὐτῶν ἐκ πίστεως, ἀποδέχεται τοὺς τοιούτους ὡς «νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», ἡ ἐπιθυμία τῶν ὁποίων εἶναι νὰ ὁδηγηθῶσι διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀχθῶσι διὰ τῆς ἁγίας ἐκείνης ἐπιρροῆς ἡ Πνεύματος εἰς πλήρη ὑπακοὴν μέχρι βαθμοῦ αὐτοθυσίας, καὶ μέχρι θανάτου. Οἱ τοιοῦτοι λέγονται ὡς λαβόντες «Τὸ Πνεῦμα τῆς Υἱοθεσίας», διότι ἀπὸ τῆς συγμῆς ἐκείνης καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ, εἰσέρχεται εἰς εἰδικὴν τινα διαθήκην μετ' αὐτῶν ὡς μετὰ υἱῶν. Ὁ Πατὴρ δὲ ἐγγυᾶται εἰς τοὺς τοιούτους, μέσῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ὅτι, ἐὰν μείνωσιν ἐν τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας, θέλει κάμει ὥστε πᾶσαι αἱ περιπέτειαι καὶ λοιπὰ συμβάντα τῆς ζωῆς νὰ συνεργῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνάπτυξιν ἐν αὐτοῖς τοῦ πνεύματος τῆς δικαιοσύνης, ἀληθείας, εἰρήνης καὶ χαρᾶς, καὶ ἔχωσι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καθ' ὅσον προάγονται ἐν τῇ ὑπακοῇ καὶ ὑποταγῇ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας. Ἐντεῦθεν, ἡ πρὸς τοὺς τοιούτους προτροπὴ εἶναι, «Πληροῦσθε Πνεύματος», «περιπατεῖτε ἐν Πνεύματι», «Τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ οἰκείτω ἐν ἡμῖν πλουσίως καὶ πλεονάζον, καὶ καταστήσει ὑμᾶς οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους». Τὸ ἅγιον αὐτὸ Πνεῦμα, τὸ ἐνεργοῦν ἐν τῷ

πιστῶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφιερώσεως αὐτοῦ, εἶναι τὸ ἴδιον ἅγιον Πνεῦμα ἢ διάθεσις τοῦ Πατρός, ἣτις ἐνήργησεν ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ ἐπομένως ὀρίζεται «τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ» διαβεβαιούμεθα δὲ ὅτι «εἴ τις Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ». — Ρωμ. η'. 9.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝ «ΜΕΤΡῶ» ΚΑΙ «ΑΝΕΥ ΜΕΤΡΟΥ».

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἀνεγεννήθη ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ βαπτίσματι αὐτοῦ, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφιερώσεώς του· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ, εἶδομεν ὅτι «ἀναγεννῶνται» «ἐν τῷ βαπτίσματι αὐτῶν εἰς τὸν θάνατον», κατὰ τὸν χρόνον τῆς πλήρους ἑαυτῶν ἀφιερώσεως· Ὑπάρχει ἐν τούτοις διάκρισις τις ἡ διαφορά, ἣτις δέον νὰ τηρῇται πάντοτε ὑπ' ὄψιν **δνλ.** ὅτι ὁ Κύριος, ἡμῶν Ἰησοῦς, ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἔλαβε τὸ ἅγιον Πνεῦμα **ἀνευ μέτρου**, ἀπεριορίστως (Ἰωάν. γ'. 34), ἐνῶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὸν λαμβάνουσιν αὐτὸ ἐν μέτρῳ ἢ περιορισμένως μέτρον δὲ τι τοῦ Πνεύματος παρέχεται εἰς πάντα (ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ) (Α. Κορνθ. ιβ'. 7, Ρωμ. ιβ'. 3). Ὁ λόγος δὲ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς εἶναι ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἦν τέλειος ἄνθρωπος, ἐνῶ ἡμεῖς, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, καίτοι γενόμεθα δεκτοὶ ὡς λογιζόμενοι τέλειοι (δεδικαιωμένοι διὰ πίστεως), εἴμεθα πράγματι πολὺ ἀτελεῖς. Ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὡς αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ θὰ ἡδύνατο νὰ εἶναι ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀναλόγως ὁμωσδοῦ ἐκ τῆς πτώσεως ἐξευτελισμοῦ ἐκάστου, ἢ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ ἁρμονίᾳ ἡμῶν ἡλαττώθη, καίτοι εἶναι καθῆκον καὶ προνόμιον ἐκάστου νὰ ζητῇ ὅπως γνωρίσῃ κατὰ βάθος καὶ πράξῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ ἔχῃ οὐδὲν αὐτοῦ θέλημα ἀντικείμενον πρὸς τὸ τοῦ Κυρίου. Ἐντούτοις οὐδὲν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ πεπτωκότος γένους εἶναι εἰς θέσιν νὰ λάβῃ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου τελείως, καὶ διατελῇ ἐν ἀπολύτῳ πρὸς τὸν Θεὸν ἁρμονίᾳ ἐν

παντί. Ὡς ἐκ τούτου δέ, μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες πιστεύουσι, καὶ οἵτινες ἀφιεροῦσιν ἑαυτοὺς καὶ λαμβάνουσι τὸ ἅγιον Πνεῦμα τῆς υἰοθεσίας, εὐρίσκομεν ὅτι οὗτοι ἔχουσιν αὐτὸ κατὰ διάφορον ἕκαστος μέτρον, τῶν μέτρων αὐτῶν ἔξαρτωμένων ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς πτώσεως ἡμῶν ἀπὸ τῆς θείας εἰκόνης, καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς χάριτος καὶ πίστεως, εἰς ὃν ἕκαστος ἀφίχθη ἀφ' οὗ χρόνου προσῆλθεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ταχύτης δὲ μεθ' ἧς δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν περισσότερον καὶ περισσότερον ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐρχόμενοι εἰς ὅλον ἐν πληρεστεραν γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν πρὸς πᾶσαν μορφήν ἢ χαρακτῆρα τοῦ θείου σχεδίου, ἔξαρτᾶται μεγάλως ἐκ τῆς κατανοήσεως ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἡμετέρων ἀτελειῶν, καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀφιερώσεως ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον — εἰς τὴν μελέτην τοῦ θελήματος αὐτοῦ, τοῦ ἐν τῷ Λόγῳ αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς.

Καθ' ὅσον δὲ οἱ ἀφιερωμένοι πιστοὶ ἐπαφῇνουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Κύριον, καὶ, μηδόλως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ιδίας αὐτῶν θελήσεις καὶ προτιμήσεις, ἐπιζητοῦσι νὰ βαδίζωσιν ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ, κατὰ τοσοῦτον οὗτοι «ἄγονται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος», «διδασκονται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος», καὶ δύνανται νὰ «ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον ἐν καινότητι πνεύματος». Ὅπως δὲ ἐξακολουθήσωσιν ὑπὸ τὴν τοιαύτην ὁδηγίαν καὶ διδασκαλίαν δέον νὰ ἔχωσι «Πνεῦμα πραότητος» (Γαλατ. ε'. 22, 23, στί. 1.) οὕτως ὥστε, «Ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῆς δόξης, δῶν αὐτοῖς πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἡμῶν, εἰς τὸ εἶδέναι αὐτοὺς τίς ἐστιν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτες τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις». — Ἐφεσ. α'. 17, 18.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ποικίλας ἐκθέσεις τοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ εἰς πλείστας ἄλλας, αἵτινες θὰ ἐλκύσωσιν τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, οὐδὲν δυνατὸν νὰ εὗρεθῇ τὸ ἐνδεικνύον ἀναγκαίως καὶ ἄλλον τινὰ Θεόν: ὅλως τὸνναντίον, ὁρθῇ ἀντίληψις τοῦ ἐνὸς Θεοῦ δεικνύει ὅτι

ἡ παντοδύναμος αὐτοῦ ἐξουσία καὶ τὰ μέσα εἶναι ἀφθόνως ἐπαρκῆ ἐκεῖνος δὲ ὅστις εἶπεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, « Ἀκουε, Ἰσραὴλ, Ἰεχωβᾶ ὁ Θεὸς Σου εἶναι εἰς », δὲν ἔχει ἀνάγκην βοηθείας. Πράγματι δὲ, οἱ ἀξιοῦντες ὅτι ἄλλος τις Θεὸς εἶναι ἀναγκαῖος ὅπως ἀσχοληθῇ εἰς τὰ ὅσα ἀναφέρονται ὡς ἐνέργειαι τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ εἶναι συνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς, ἀνάγκη μετ' ἴσης ὡσαύτως συνεπείας νὰ ἀξιῶσιν τὴν ὑπαρξίν πολλῶν πνευμάτων Θεῶν — πνεύματος υἱοθεσίας, πνεύματος πραότητος, πνεύματος Χριστοῦ, Πνεύματος τοῦ Πατρὸς, πνεύματος ἀγάπης, πνεύματος δικαιοσύνης, πνεύματος ἐλέους, πνεύματος ἀγιωσύνης, πνεύματος ἀληθείας, πνεύματος ὑπομονῆς, πνεύματος δόξης, πνεύματος γνώσεως, πνεύματος χάριτος — χωριστὸν δηλ. Θεὸν δι' ἕκαστον ὡς ἀνωτέρω τμήμα. Ἀλλ' ὡς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, πᾶσαι αἱ ποικίλαι αὐταὶ ἐνέργειαι ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἓν Πνεῦμα τοῦ μόνου παντοδυνάμου Ἰεχωβᾶ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ — ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Τὸ Πνεῦμα τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ σύμπας ὁ κόσμος διατελεῖ ἐν πεπιτωκίᾳ καταστάσει, καὶ ὑπὸ τὰς τυφλωτικὰς καὶ ἀποπλανώσας ἐπιρροὰς τοῦ ἐχθροῦ, τὸ πνεῦμα ἢ ἡ διάθεσις αὐτοῦ εἶναι κατ' ἀνάγκην εἰς διηνεκῇ διαμάχην πρὸς τὸ ἅγιον, τὸ ἀληθές, τὸ δίκαιον, τὸ πλήρες ἀγάπης Πνεῦμα ἢ διάθεσιν τοῦ Θεοῦ: καὶ συνεπῶς εἰς διαμάχην πρὸς τὸ ἅγιον Πνεῦμα τὸ λαμβανόμενον παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ, καὶ πασῶν τῶν ἁγίων ἐπιδράσεων ἢ ἐπηρειῶν τῶν ποικιλοτρόπως ἐξασκουμένων ἐπ' αὐτῶν: Ὡς δὲ τὸ Σατανικὸν πνεῦμα τῆς ἰδιοτελείας, τοῦ μίσους, φθόνου καὶ φιλονεικίας, ἐνέργει καὶ κυβερνᾷ μεγάλως τὰ τέκνα τοῦ κόσμου τούτου, τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, χρησιμότητος, πραότητος, ὑπομονῆς, ἀγαθότητος καὶ φιλαδελφίας ἐνέργει καὶ ἰσχυρῶς διέπει τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ. Τὰ δύο δὲ ταῦτα πνεύματα ἢ

διαθέσεις, τὸ ἐν τὴ ἀγάπῃ καὶ ἀγαθότητι, καὶ τὸ ἕτερον τὸ τῆς ἰδιοτελείας καὶ κακίας, διατελοῦσιν εἰς δὴν ἐκὴν διαμάχην, καὶ εἶναι τελείως ἀδιάλλακτα.

Αἱ Γραφαὶ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ πνεύματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ εἰς τὸν κόσμον ἐναντίον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὀνομάζουσαι αὐτὸ τὸ «πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου», τὸ πνεῦμα ἢ ἡ διάθεσις καὶ κλίσις ἣτις ἀντιτίθεται καὶ ἐναντιοῦται εἰς τὸν Χριστὸν. Κατὰ πρῶτον, τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν, νὰ διαμφισβῇ τὴν ἀκόμην καὶ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθὲ ποτε εἰς τὸν κόσμον ἀλλ' ἂν εἰς τοῦτο ἀποτυγχάνῃ, τότε ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἦτο ἀπλοῦς τις ἄνθρωπος, εἰς ἐκ τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐὰν δὲ καὶ ἡ θέσις τοῦ αὐτοῦ ἀποδειχθῇ πεπλανημένη, καὶ τότε ἀκόμην θὰ ἀξιοῖ ὅτι, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, οὐδὲν ἐπετέλεσεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ ὅτι ἦτο ἀπλῶς ἐν καλὸν παράδειγμα τοῦ κόσμου, καὶ οὐχὶ ὁ Λυτρωτὴς αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκα ἐντελλόμεθα διὰ τῶν Γραφῶν νὰ δοκιμάζωμεν, νὰ ἐξετάζωμεν, νὰ ἐξελέγχωμεν τὰ πνεύματα (τὰς διδασκαλίας αἵτινες παρουσιάζονται εἰς ἡμᾶς ἀξιοῦσαι ὅτι εἶναι τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας). Ὅφειλομεν δὲ νὰ δοκιμάζωμεν καὶ ἐξετάζωμεν αὐτάς, οὐχὶ μόνον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῶν φαινόμενον καὶ τὰς ἀξιώσεις των, ἀλλ' ἰδίως διὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

«Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ τοῦ γινώσκωμεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης». — Α'. Ἰωάν. δ'. 1, 6.

ΑΟΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΟΣΙΟΙ Η ΒΕΒΗΛΟΙ ΕΠΙΡΡΟΑΙ ΕΝ ΔΙΑΜΑΧΗ.

Αἱ τελειότητες τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ εἰσιν ὁ γνῶμων ὁ κανὼν τῆς ἁγιότητος, δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας δι' ὅλα τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Πᾶν πρᾶγμα καὶ πᾶν πλάσμα ἐναντιούμενον, ἢ μὴ ὄν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν γνῶμονα τοῦτον, εἶναι ἀνόσιον, βέβηλον, ἀναληθές, ἄδικον. Αἱ ἀντιμαχόμεναι αὐταὶ ἐπιρροαὶ ἀποδίδονται ἐνίοτε εἰς τὸν Σατανᾶν,

διότι αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος συνωμότης ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, ὁ πρωτουργὸς τῆς πλάνης, «ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους», καὶ πάσης ἀπάτης καὶ δόλου. Ὁφείλομεν, ἐν τούτοις, νὰ κάμωμεν διάκρισιν μεταξὺ κακοποιῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων καὶ κακοποιῶν πνευματικῶν ἐπιρροῶν, ἀκριβῶς ὡς διακρίνομεν μεταξὺ ἁγίων πνευματικῶν ὑπάρξεων καὶ ἁγίων πνευματικῶν ἐπιρροῶν. Ἡτάσις τῶν περὶ ἐξελίξεως ἰδεῶν, μεταξὺ τῶν παραμελούντων τὴν Γραφὴν λογίων (καὶ τῶν οὕτω καλουμένων Ἀνωτέρων Κριτικῶν συμπεριλαμβανομένων), εἶναι νὰ μὴ ἀναγνωρίζωσι τὴν προδωπικὴν ὑπαρξιν τοῦ Διαβόλου, καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν πονηρῶν πνευμάτων ἐν τοῖς ἐπουρανίοις (Ἐφεσ. σι. 12), καὶ νὰ ἀξιῶσιν ὅτι οὐδεμία πονηρὰ ἢ κακοποιὸς ἐπιρροὴ ὑπάρχει καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀγνοίας καὶ τῆς κακῆς διευθύνσεως τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀγαθῶν προσόντων καὶ διαθέσεων. Ἄλλοι πάλιν ἐπὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ προηγμένοι (εἰς τὴν πλάνην), ἀπολαύοντες ἀνωτέρας μορφώσεως (εἰς τὸ ψεῦδος), καὶ τελειότερον πάνοπλοι διὰ (ψευδωνύμων) γνώσεων καὶ φιλοσοφιῶν, καταλήγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει προδωπικὸ Θεὸς, ἀλλ' ἀπλῶς ἀγάθαι μόνον ἐπιδράσεις καὶ ἐπιρροαί, αἵτινες ἀξιοῦσιν ὅτι εἶναι ἔμφυτοι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐξελίσσονται βαθμιαίως εἰς τὴν τελειότητα.

Ἡμεῖς ὁμῶς παρέχομεν προσοχὴν εἰς τὸν χρησμὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ Ἀπόστολος διαβεβαιοῖ ἡμᾶς, δύναται νὰ σοφίσῃ πάντα εἰς σωτηρίαν, καὶ τὸν ὁποῖον εὗρομεν διὰ πείρας ἐμπεριέχοντα πηγὴν ζωῆς καὶ φωτὸς καὶ ἁγίου Πνεύματος ἀληθείας, πρὸς τὰ ὁποῖα αἱ ἀνθρώπινοι θεωρεῖται καὶ τὰ ἀνθρώπινα φῶτα δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσιν. Οὗτος δεικνύει ἡμῖν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιον Πνεῦμα (ὑπαρξίς), καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα (ἐπιρροὴ ἢ δύναμις) διενεργεῖται πάντοτε συμφώνως πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ὅτι δὲ πάντες ὅσοι διατελοῦσιν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ συνδιηλλαγμένοι μετ' αὐτοῦ, δέον νὰ ἔχωσι τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ, τὸ Πνεῦμα τῆς ἁγιωσύνης: — Ἐπίσης ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μαρτυρεῖ

ἡμῖν περὶ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ κατοικεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, — ὡσαύτως περὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, οἵτινες οὐδὲν ἕτερον θέλημα ἔχουσιν ἢ τὸ ἅγιον θέλημα ἢ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς — ἀκολουθῶς περὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἐκκλησίαν, τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουσι μέτρον τοῦ νοῦ, τοῦ φρονήματος, τοῦ Πνεύματος τῆς Ἐνδόξου αὐτῶν Κεφαλῆς (διότι ἄλλως διὰ εἶναι αὐτοῦ), καὶ οἵτινες ζητοῦσι νὰ πληροῦνται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τοῦ Πνεύματος τούτου τῆς ἁγιότητος, καὶ ἀπεκδύωνται πάσης ἀνιέρου διαθέσεως, κλίσεως καὶ ἐπιρροῆς. Ὁ Λόγος ὁμοίως διδάσκει ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι πνεῦμα, (ὑπαρξίς), καὶ κέκτιται ἀνόσιον, ἀκάθαρτον πνεῦμα, νοῦν, διάθεσιν, ἐξασκεῖ δὲ ἀνόσιον καὶ πονηρὰν ἐπιρροὴν ἢ πνεῦμα μέσῳ διαφόρων μέσων καὶ ὁργάνων Ὡσαύτως περὶ τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων, πνευματικῶν ἐξίσου ὑπάρξεων, οἵτινες ἔπесαν ἀπολέσαντες τὸ πνεῦμα τῆς ἁγιότητος αὐτῶν, καὶ τῆς εἰς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς δικαίους αὐτοῦ κανόνας ἀφοσιώσεως, καὶ οἵτινες εἶναι ἤδη κάτοχοι ἀκαθάρτου πνεύματος ἢ διαθέσεως, καὶ ἐξασκοῦσι πονηρὰν, κακοποιὸν ἐπιρροὴν, ἢ πνεῦμα, ἅμα ὡς εὐρίσκωσι πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν. (*) Ὁμοίως περὶ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων οἵτινες, πεσόντες διὰ τοῦ Ἀδάμ, ἐνένοντο δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, καὶ τινὲς μὲν ἁμαρτάνουσιν ἐκουσίως, χάριν τῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἡδονῆς ἄλλοι δὲ πάλιν ἀκουσίως, καίτοι «ζητοῦσι τὸν Θεόν,» καὶ τυφλοῦνται καὶ ἐξαπατῶνται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ διέπονται καὶ κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος αὐτὸ — αἱ διάνοιαι καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων — εἶναι τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ φωτός, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας καὶ ἁγιότητος, τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰεχωβά καὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ πονηροῦ πνεύματος τοῦ Σατανᾶ, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ σκότους, τοῦ ψεύδους, τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου, τῆς κακίας, κ.λ.π. Πωληθέντες ὑπὸ ἁμαρτίαν ὑπὸ τοῦ προπάτορος ἡμῶν Ἀδάμ,

(*) Ἴδε «Τὶ διδάσκουσιν αἱ Γραφαὶ περὶ τοῦ Πνευματισμοῦ», πωλεῖται λεπτ. 60.

οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐγένοντο «δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας», «ἐξ ἀσθενείας», τῆς κληρονομικῆς τοῦτέστιν ἀδυναμίας. (Ρωμ. ε'. 12, 21. στ'. 16—23. ζ'. 14. η'. 20, 21). Εἰς τὴν αἰχμάλωτον δὲ ταύτην καταστάσιν οὔτοι ἐτυφλώθησαν παρὰ τοῦ θεοῦ (ἄρχοντος) τοῦ πονηροῦ τούτου αἰῶνος (ἡ καταστιάσεως), ὅστις παριστᾷ ἐνώπιον τῆς διανοίας αὐτῶν τὸ κακὸν ὡς καλόν, καὶ τὸ σκότος ὡς φῶς. (Β'. Κορθ. δ'. 4 Ἐφεσ. στ'. 12, Ἡσα. ε'. 20) διαστρέψας δ' οὕτω τὴν ἀντίληψιν τῆς μεγάλης πλειονότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ καταστήσας λίαν εὐκόλον τὸ πράττειν τὸ κακόν, καὶ δύσκολον τὸ πράττειν τὸ ἀγαθόν, κατατάξας δὲ πάντα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ παρόντος καιροῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακοῦ καὶ καταστήσας ἀδύνατον τὸ νὰ ἐπωφεληῖται καὶ καρποῦται τις ταῦτα, εἰμὴ συμμορφούμενος πρὸς τὸ ἀνόσιον καὶ ἀκάθαρτον αὐτοῦ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι «τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου» οὗτος ἐξασκεῖ γενικὴν ἐξουσίαν, πρῶτον ἐπὶ τῶν ὀχλῶν, διὰ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαθείας, καὶ δεύτερον ἐπὶ τῶν μᾶλλον νοσημονεσιτέρων ἐξ αὐτῶν, διὰ τῆς ὑπερηφανείας, ἰδιοτελείας, κ.λ.π.

Ἡ πάλῃ ἡ ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν ἤρχισεν εἰμὴ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἐφεξῆς: διότι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐπῆλθε πρῶτον ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ κατὰ τὴν Πεντακοστὴν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ (*) Ὁ κόσμος ἦν ὅλως σκότος ὅποτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη ἐν αὐτῷ πλήρης τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ φωτὸς τῆς θείας ἀληθείας, τὸ ὁποῖον κατέστησεν Αὐτὸν «Τὸ Φῶς τοῦ κόσμου», καὶ τότε ἀμέσως ἤρχισεν ἡ πάλῃ τοῦ ἀληθοῦς φωτὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς

(*) Ὁ ἀγὼν τοῦ Νόμου τῆς Δικαιοσύνης περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ ἐν μικρὸν ἔθνος, τὸν Ἰσραήλ' ὡς δὲ ὁ Θεὸς προεἶδεν, «Ὁ Νόμος οὐδὲν ἔφερεν εἰς τὸ τέλειον», οὐδεὶς ἐκ τοῦ πεπιωκότος γένους ἠδύνατο ἡ ἀνεμένετο νὰ κερδίσῃ εἰς τὴν διαπάλην ταύτην. Ὁ νόμος ἀπέβλεπε νὰ κάμῃ γνωστὸν τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν μόνον τηρητὴν τοῦ Νόμου, ὡς τὸ μόνον μέσον τοῦ θείου ἐλέους, καὶ ἐνταυτῷ νὰ διαπαιδαγωγῇ λαὸν τινα καὶ προετοιμάσῃ «ὑπόλοιπόν» τι ἐκ τοῦ λαοῦ τούτου διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Πνεύματος, καὶ τῶν κατὰ ταύτην ἀγώνων, δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστὸν.

καὶ ἐφεξῆς ἐκπροσωπούμενου, οὐχὶ ὑπὸ τῶν κατ' ὄνομα Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀληθῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῶν μετόχων τοῦ ἁγίου Πνεύματος τῆς ἑαυτῶν Κεφαλῆς. Ἡ τοιαύτη διαπάλη δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρχίσῃ πρότερον, διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (ὄντων πάντων ἁμαρτωλῶν) ἠδύνατο νὰ εἶναι σκεῦος τοῦ ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ, πρέσβεις ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας, στρατιῶται τοῦ σταυροῦ. Πρὸς τοῦτο ἔδει πρῶτον νὰ γείνη **Ἐξιλέωσις ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου**, πρὶν ὑπάρξῃ ἀποστολὴ τις διὰ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἢ ἔργον νὰ ἐκτελέσῃ — πρὶν ὑπάρξῃ το διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἔχῃ νὰ παλαίσῃ ἢ ἀγωνισθῇ. Τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἦν καταδεδικασμένον εἰς θάνατον, εἰς αἰῶνιον ὀλεθρον, ὡς ἐχθροὶ τῆς δικαιοσύνης: Πρὸς τί λοιπὸν ὁ ἀγὼν ἢ πάλη ὑπὲρ τῶν καταδεδικασμένων; Πρὸς τί ἡ προσπάθεια ὅπως ἐπηρεασθῶσιν οὗτοι διὰ τὴν δικαιοσύνην, καθ' ὃν χρόνον οὐδεμία ἐλπίς ἀμοιβῆς τῶν κόπων καὶ προσπαθειῶν αὐτῶν προϋβάλλετο; Λίαν καταλλήλως ὁθεν, ἤλθε πρῶτον τὸ **ἀντίλυτρον**, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀποδοχῆς τοῦ **ἀντιλύτρου** ἐκείνου ἐχορηγήθη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τοὺς υἱοθετηθέντας ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ, ὡς υἱοὺς διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἴσως ἤθελέ τις παρατηρήσῃ ὅτι ἡ **πάλη** αὕτη, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν αὕτη ἤρχισε, φαίνεται ὅτι εἶναι κατὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὑπὲρ τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ, — ἀφοῦ οἱ ὑπηρετεῖται τῆς ἁμαρτίας σήμερον, διὰ τῆς φυσικῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ των, εἰσὶν ἀπειράκις, πολυπληθεστεροὶ παρ' ὅτι ἦσαν καθ' ἣν ἐποχὴν ἤρχισεν ἡ **πάλη**, καὶ ἐξακολουθοῦσιν εἰσέτι αὐξάνοντες ἀσυγκρίτως ταχύτερον παρ' ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ κατ' ὄνομα Χριστιανισμός, καίτοι ὁ ἀγὼν καὶ ἡ πάλη αὕτη συνεχίζεται ἤδη ἐπὶ δέκα ἐννέα ὄλους αἰῶνας.

Πρὸς τούτοις, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς πλάνης ἐθριάμβευσε κατὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ **Κυρίῳ** ἡμῶν, εἰς βαθμὸν μέχρι τοῦ νὰ σταυρώσῃ αὐτόν: καὶ παρομοίως ἐθριάμβευσε καθ' ὅλων τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ σώμα-

τος τοῦ Χριστοῦ, — παριστῶν αὐτοὺς ψινδῶς, συκοφαντοῦν καὶ κακοποιοῦν αὐτοὺς ποικιλοτρόπως, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τοῦ τόπου καὶ τῶν περιστάσεων. Ὁ σκοπὸς δὲ τῶν ἐφ' ὧν αὐτῶν τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν ὑπηρειῶν αὐτοῦ κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης καὶ τῶν πιστῶν του, ὑπῆρξεν αἰετοῦ ὁ αὐτὸς, νὰ ὑπονομεύσῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, νὰ κάμῃ ὥστε τὸ ἅγιον νὰ φαίνεται ὡς μὴ ἅγιον τὸ καθαρὸν καὶ ἀνιδιοτελὲς νὰ φαίνεται ἰδιοτελες καὶ ἀκάθαρτον, καὶ τὸ σκότος ὡς φῶς. Ἀλλ' οὔτε κατανοοῦσι πάνποτε οἱ ὑπηρέται τοῦ κακοῦ ἐκεῖνος τὸ ὁποῖον πράττουσιν, ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς κακίας, τοῦ πνεύματος τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου, τῆς μοχθηρίας, τῶν ἐρίδων τοῦτο ἀποτυφλοῖ αὐτοὺς εἰς βαθμον ὥστε «οὐκ οἶδασιν τί ποιοῦσι», πολλάκις δὲ, πράγματικῶς «δοκοῦσι λαιρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ». Διαιτί, λοιπόν ἡ τοιαύτη ἥτις τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης; Θέλει γίνεσθαι πάνποτε οὕτως.

Εἰς ταῦτα ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ ἥτις τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιωσύνης εἶναι ἀπλῶς φαινομενικὴ τοιαύτη, καὶ οὐχὶ πραγματικὴ. Καὶ ἀλήθειαν, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιωσύνης ἐξηκολούθησε θριαμβεῦον ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρχισεν ἡ πάλῃ καὶ ὁ ἀγών. Ἡ διπλῇ αὐτοῦ ἀποστολὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος ἐπέτυχε τελείως.

(1) Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔμελλε νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀφιερώσεως καὶ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ζήλου των, καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ-αἱ συνθῆκαι δὲ τῆς ἐπικρατήσεως καὶ ἰσχύος τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ πέριξ αὐτῶν, ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δοκιμασία τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, διότι ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων ἀπατεῖ ὅπως πάντες ὅσοι ἠθέλον ζῆσει εὐσεβῶς, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν ἀνάγκη νὰ διωχθῶσιν, ἀνάγκη νὰ ἀνεχθῶσι «πᾶν πονηρὸν ῥῆμα» ψευδῶς λεγόμενον κατ' αὐτῶν, καὶ νὰ φέρωσι πάντα ταῦτα μεθ' ὑπομονῆς, ὡς ἐπρατεν ὁ Διδάσκαλός των, ἐμμένοντες οὐχ ἥτιον πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀντὶ πάσης θυσίας, μὴ λογαριάζοντες τὴν ἐπίγειον

αὐτῶν ζωὴν πολýτιμον εἰς ἑαυτούς. — Β' Τιμόθ. γ'. 12. Ματθ. ε'. 11, Α'. Πέτρ. β'. 23. Πράξ. κ'. 24.

(2) Τὸ φῶς τοῦ Πνεύματος τῆς ἀγιοσύνης ἐν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἔδει νὰ λάμπη ἐπὶ τοῦ κόσμου, δι τοῦτο ἤθελεν ἐλκύσει πάντας τοὺς μὴ τελείως τυφλωθέντας ὑπὸ τοῦ διαστρεβλωτικοῦ πνεύματος τοῦ Ἐχθροῦ. Τοῦτο ἔδει νὰ λάμπη εἰς τὴν σκοτίαν τῆς ἁμαρτίας ἐλεγκτικῶς — μαρτυροῦν ἐναντίον πάσης ἀδικίας, ἀφυπνίζον οὕτω τὴν συνείδησιν καὶ αὐτῶν εἰσέτι τῶν τετυφλωμένων, εἰς κατανόησιν τῆς εὐθύνης αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς μελλούσης ἡμέρας τῆς κρίσεως καὶ λογοδοσίας. Τοιοῦτοιτρόπως ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξε τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν, δι, ἀφοῦ ἤθελον λάβει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὗτοι ἔμελλον νὰ εἶναι μάρτυρες τῆς ἀληθείας μεταξὺ τῶν ἔθνων, — εἴτε ἤθελον ἀκούσει τὰ ἔθνη, εἴτε ἤθελον ἀπλῶς ἀνεχθῇ αὐτοὺς.

Τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅθεν, ἐθριάμβευσεν εἰς ἀμφοτέραις ζητήματα ταῦτα διὰ τὰ ὁποῖα ἀπεσιτάλη. Ἐξέλεξεν ἐπίσης πιστόν τι «μικρὸν ποίμνιον» ἐκ «νικητῶν», πορευομένων τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης — Ἰησοῦν τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ στρατιώτας τοῦ σταυροῦ, οἱ ὁποῖοι πάντες ἀφιερώθησαν τῷ Θεῷ μέχρι θανάτου, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀμοιβή, τὸ βραβεῖον τῆς Βασιλείας, θέλει ταχέως δοθῇ — ὅποταν καὶ τὰ τελευταῖα μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ θὰ ἔχωσι δοκιμασθῇ πλέον τελείως καὶ τελειωθῇ διὰ τῶν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης παθημάτων. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐθριάμβευσεν ὡσαύτως ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς τὸν κόσμον γενομένην μαρτυρίαν αὐτοῦ Ὁ Κύριος ἡμῶν προεῖπεν δι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μαρτυρίας ταύτης ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐλέγξῃ τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας, περὶ δικαιοσύνης, καὶ περὶ μελλούσης ἡμέρας δικαίας κρίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πονηρὰ ἔργα τῆς παρούσης ζωῆς θέλουσι λάβει δικαίαν ἀνταπόδοσιν, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον ἀπέλαυνεν ὁ παρὰ βάτης.

Ἡ μαρτυρία αὕτη διεδόθη μακράν τε καὶ πλησίον σήμερον δὲ ὁ κόσμος ἐν συνόλῳ ἀναγνώριζει τὰ τρία ταῦτα ζητήματα, ἅτινα τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιοσύνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

ἔθετο ἐνώπιον αὐτοῦ — τὴν ἁμαρτίαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κρίσιν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἔχει ὁρθὰς καὶ σαφεῖς ἰδέας περὶ δικαιοσύνης, οὔτε περὶ ἁμαρτίας οὔτε καὶ ἐννοεῖ καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς μελλούσης κρίσεως — οὐδ' ὅτι αὕτη μέλλει νὰ εἶναι ἡμέρα ἐκ χιλίων ἐτῶν οὔτε, πάλιν, ἐννοεῖ ὁ κόσμος εὐκρινῶς τὴν κλήσιν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅπως ἐκφύγῃ αὕτη τὴν μετὰ τοῦ κόσμου κρίσιν, καὶ ἀναδειχθῇ κριτὴς αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως, **θυδιάζουσα ἥδη ἐκουσίως γῆνα** συμφέροντα χάριν τῆς δικαιοσύνης, — βαδίζουσα οὕτως εἰς τὰ ἔχνη τοῦ Λυτρωτοῦ της. Δὲν εἶναι δὲ καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὸν κόσμον νὰ γνωρίζῃ τὰς λεπτομερείας ταύτας, αὗται δὲν τὸν ἐνδιαφέρουσιν αὗται εἶναι ἐκ τῶν «βαθέων τοῦ Θεοῦ», τὰ ὅποια οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ, εἰμὴ καθ' ὅσον ἕκαστος καθίσταται ἐκ καρδίας ὑπήκοος καὶ εὐπειθὴς εἰς τὴν κλήσιν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ, ἀφιεροῦντες ἑαυτούς, λαμβάνουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς, καὶ ὡς υἱοὶ λαμβάνουσι γνῶσιν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θείου σχεδίου. — **Α. Κορθ. β'. 10, 11.**

Εἰς ἀπάντησιν δὲ εἰς τὴν ἐρώτησιν, **Θέλει γίνεσθαι πάντοτε οὕτω; λέγομεν, Οὐχί:** ἅμα ὡς ὁ αἰὼν οὗτος ἀναδείξῃ τὸ «μικρὸν ποίμνιον», τοῦ ὁποίου τὰ μέλη καλοῦνται νὰ γείνωσι συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, θέλει παύσει. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἢ δυνάμεως τοῦ Ἰεχωβά, θέλει εἶσθαι ἡ ἐγκατάστασις τῆς Βασιλείας ἐκείνης: μετὰ τῆς ἐγκαταστάσεως δὲ τῆς Βασιλείας ἡ ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος θέλει γίνεσθαι κατὰς τὰ ἀπαιτήσεις καὶ τὰς συνθήκας τῆς Βασιλείας θὰ ἐγκαθυδρίσῃ κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς. Θέλει βάλῃ τὴν κρίσιν εἰς τὸν κανόνα καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν σιάνην, τὸ ψεῦδος δὲ καὶ παντὸς εἶδους ἀπάτη θέλουσιν ὑποχωρήσει πρὸ τῆς καθαρᾶς γνώσεως τῆς ἀληθείας. Ἀντὶ δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ μαρτυρῇ εἰς τὸν κόσμον «**περὶ μελλούσης κρίσεως**», θέλει μαρτυρεῖ πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ κρίσις ἤρχισεν ἤδη, καὶ ὅτι πᾶσα παράβασις θέλει ἔχει δικαίαν μισθαποδοσίαν ποινῆς. Καὶ ἀντὶ νὰ μαρτυρῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, — **μὴ πρὸς κατοῦ τὴν κρί-**

νετε» — τὸ Πνεῦμα θέλει μαρτυρεῖ ἀκριβῶς τοῦναντίον, ὅτι οὗτοι, ὡς ὄργανα τοῦ Θεοῦ, ἔχουσι καταρτισθῇ εἰδικῶς νὰ κρίνωσι τὸν κόσμον ἐν δικαίᾳ κρίσει. Ἀντὶ δὲ πάλιν νὰ συνιστᾶται τότε εἰς τοὺς ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν διατελοῦντας, καὶ κατόχους τοῦ Πνεύματος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας αὐτοῦ, νὰ κακοπαθῶσιν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, οὗτοι θέλουσιν εἶσθαι ἐστεμμένοι βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐπιτετραμμένοι νὰ βασιλεύσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῆς εἰς τὴν τελειότητα, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν «ἐκκοπὴν ἀπὸ τῆς ζωῆς», εἰς «αἰωνίαν ἀπώλειαν» ἢ ὄλεθρον πάντων ὅσοι πεισμόνως θέλουσιν ἀπορρίψει τὰς εὐκαιρίας τῆς εὐλογητῆς ἐκείνης ἡμέρας τῆς κρίσεως, τὰς ἐξασφαλισθείσας ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ προσφερθέντος ἀντιλύτρου. Οὕτω θέλει ἐπὶ τέλους θριαμβεύσει ὁ μέγας Ἰεχωβὰ καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ, ὡς καὶ πάντες οἱ εἰς Αὐτὸν προσκεκολλημένοι ἢ δὲ ἁμαρτία, ὁ Διάβολος καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ, θέλουσιν αἰωνίως ἐκλείψει, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ἀνάθεμα. — Ἦσα. κη'. 17. Α'. Κορθ. δ'. 5. σι'. 2. Πράξ. γ'. 23. Β. Θεσсл. α'. 9. Ἀποκλ. κβ'. 3.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ.

Ἐν τοῖς προεκτεθεισῶν ἐξητάσαμεν τὴν πάλιν ἢ ἀγῶνα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς: ἄς στρέψωμεν ἤδη τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τινὰς τῶν φάσεων αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι. Καίτοι δὲ ὁ ἀγὼν οὗτος δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας, οὗτος οὐχ' ἦτιον εἶναι ἀγὼν ἀτομικὸς κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Διότι, μ' ὅλον ὅτι ἡ Ἐκκλησία μέλλει νὰ ἀναδειχθῇ καὶ ἐξέλθῃ νικητρία, θὰ ἀπαρτίζεται ὁμῶς μόνον ἐξ ἀτόμων νικητῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νίκη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νίκη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς δυνάμεως ἢ ἐπιρροῆς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ πονηροῦ, τοῦ πνεύματος τῆς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, αὕτη εἶναι ἡ ἰδίᾳ νίκη καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις κατ' ἄτομον.

Ἡ πλειονότης τῶν Χριστιανῶν (τῶν ὀνομαστικῶν τοιού-